

La cultura patirà

«Quan la normalitat es torni a fer present en les nostres vides ens hauríem de voler àvids consumidors culturals»

El coronavirus ens obliga al confinament, i l'ordre ens l'hem de prendre amb tota seriositat atenent les nostres autoritats. Les que tenim més a prop. Per tant, és d'autoconfinar-nos de què es tracta: d'una aturada total, si volem sortir-ne com més aviat millor i amb les menys pèrdues possibles. El que vindrà en conseqüència ho podem intuir. L'aturada deixarà l'economia del tot tocada. Del tot, perquè de la crisi del 2008 encara no ens n'havíem refet. I quan l'economia queda tan afectada, tot i tothom se'n ressent. I la cultura, ja de per si amb pressupostos públics migrats -tot i la injecció ràpida per amortir el cop que aquesta setmana l'executiu del president Torra ja ha aprovat- la notarà, i molt, aquesta falta de públic consumidor.

Però no només el sector cultural quedarà afectat. Quan la normalitat tornarà en el dia a dia, ens estarem de moltes coses, segurament més per prevenció que per res, i molts sectors, el món de la restauració, de la moda, de l'oci, dels complements, de la decoració, entre altres, ho notaran. Allò prescindible, en la immediatesa de la quotidianitat, se'n ressentirà, de la falta de consumidors. Hi haurà molta contenció. Primarà la política de l'estalvi. Contenció per por al que una economia tan fràgil ens pugui dur.

Ara bé, en la mesura de les possibilitats ens hi hem de sobreposar, a la prudència de la por, i quan aquesta normalitat es torni a fer present en les nostres vides ens hauríem de voler àvids consumidors culturals. Àvids consumidors de tots els llenguatges artístics: de música, de dansa, d'arts dramàtiques, d'arts plàstiques i d'arts visuals. Entrar i sortir dels teatres, deia la setmana passada en un article que em portava a la mateixa reflexió, i anar i venir dels museus en un no parar. Dels auditoris i de les sales de música. Per voler-nos-en còmplices, de la remuntada del sector.

Un sector, el de la cultura, sempre afectat d'uns pressupostos públics massa migrats, potser perquè encara queda lluny, massa lluny, considerar-la entre les polítiques socials, la cultura. I quan van maldades, hi ha molta gent que considera que en pot prescindir. Com si d'un luxe és de què es tractés. Lluny del luxe, és per formació que ens fem cultes. Un ciutadà culte és un ciutadà crític; i, un ciutadà crític, un ciutadà amb criteri, vol dir una persona lliure. ¿No és així com ens hem de voler: cultes, crítics i lliures? Doncs cal que el pressupost del govern per a la partida de cultura correspongui al d'una política social.

I els hàbits culturals a què haurem de recórrer amb més regularitat quan tornem a la normalitat post Covid-19 ja ens haurien de quedar per sempre més. Com el de llegir. Hauríem de fer d'aquesta nostra una societat que es vol amb una competència lingüística, oral i escrita, admirable i envejable. I això s'aconsegueix llegint. Escriure bé i parlar bé és conseqüència, també, de saber-nos bons lectors. De llegir bons llibres. I ara que el sector s'obliga a ajornar sant Jordi, sobreposem-nos-hi. Llegim amb més dedicació que mai. I regalem-ne, de llibres. Que sempre fan companyia i es deixen saber. Els llibres són generosos. Portem-ne quan anem de visita, al costat d'un bon vi o d'un bon cava, llibres, que n'hi ha per a tot tipus de lectura, sigui qui sigui el destinatari. Lectura per formació, lectura per informació i lectura per oci, que no deixa de ser, també, una lectura per formació i per informació. Amb el llibre enfortim el sector editorial: autors, editors, correctors, dissenyadors gràfics, agents, impressors, enquadernadors, distribuïdors i llibreters.

Voler-nos àvids consumidors culturals i saber-nos lectors d'hàbit obliga també el sector editorial, sobretot, a una profunda reflexió. Potser els temps que vindran obligaran a replantejar dinàmiques que començaven a fer-se obsoletes. Però ara que les llibreries són cada vegada més

espais altres que compra-venda, estaria bé que hi invertíssim temps. Anar a la llibreria sense pressa. Tocar-los, els llibres, el tipus de paper, les solapes, les guardes, descobrir-ne la tipografia. I endinsar-nos en les pàgines de respecte. I ja és nostre. El llibre forma part de la nostra intimitat. Els estimem, deia l'enyorat Jaume Vallcorba, per com ens acompanyen.